

**Wyrok z dnia 10 kwietnia 1997 r.
I PKN 90/97**

Interes pracodawcy (urzędu miejskiego) może uzasadniać wypowiedzenie umowy o pracę emerytowi posiadającemu stałe źródło dochodu w celu zatrudnienia w jego miejsce bezrobotnego.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Zbigniew Myszk, Andrzej Wróbel (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 1997 r. sprawy z powództwa Piotra B. przeciwko Urzędowi Miasta L. o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach-Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku z dnia 10 października 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Piotr B. w kasacji od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach-Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku [...] oddalającego rewizję powoda od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Tychach z dnia 31 maja 1996 r. [...] oddalającego powództwo Piotra B. o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, a w szczególności art. 45 Kodeksu pracy przez przyjęcie, że pobieranie przez powoda emerytury uzasadnia rozwiązanie z nim umowy o pracę za wypowiedzeniem. Wskazując na powyższą podstawę wniósł o zmianę tego wyroku i przywrócenie powoda do pracy oraz zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Wojewódzki w Katowicach albo Sąd Rejonowy w Tychach. W uzasadnieniu podstaw kasacyjnych stwierdził, że błędny jest pogląd Sądu, iż fakt pobierania świadczenia emerytalnego przez pracownika uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę. Identycznie należy ocenić stanowisko, iż pracodawca - organ samorządu terytorialnego - w ramach realizacji postulatów wyborczych uprawniony jest do rozwiązywania umów o pracę z emerytami i rencistami celem zatrudnienia bezrobotnych. Tego rodzaju postępowanie pracodawcy narusza zawarty w art. 11³ Kodeksu pracy zakaz dyskryminacji pracownika w stosunkach pracy. Podstawą oceny pracownika powinny być jego kwalifikacje i wypełnianie obowiązków pracowniczych. Powód posiadał wysokie kwalifikacje zawodowe i nienagannie wypełniał obowiązki wynikające ze stosunku pracy. Ocena sytuacji życiowej i materialnej powoda oraz bezrobocia dokonana przez Sąd jest nietrafna. Zwalczanie bezrobocia powinno się odbywać przez tworzenie nowych miejsc pracy, a nie zwalnianie emerytów i rencistów.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zarzut naruszenia art. 45 Kodeksu pracy nie jest trafny. Przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę mogą bowiem stanowić również okoliczności niezależne od pracownika, jeżeli przemawia za tym uzasadniony interes zakładu pracy (uchwała pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85 OSNCP 1985 z. 11 poz. 164). Sąd przyjął prawidłowo, że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było skutkiem konsekwentnie prowadzonej przez pozwanego polityki zatrudnienia osób bezrobotnych lub osób pobierających rentę inwalidzką i znajdujących się w ciężkiej sytuacji materialnej w miejsce emerytów posiadających stałe źródło dochodu. Należy podkreślić, że pracodawca (Urząd Miejski w L.) jako organ samorządu terytorialnego jest obowiązany do prowadzenia polityki racjonalnego zatrudnienia uwzględniającej również interesy bezrobotnych mieszkańców wspólnoty samorządowej. Interes zakładu pracy (urzędu miejskiego) może zatem uzasadniać wypowiedzenie umowy o pracę emerytowi posiadającemu stałe źródło dochodu w celu zatrudnienia w jego miejsce bezrobotnego mieszkańca miasta. Okoliczność, że powód posiadał odpowiednie kwalifikacje do zajmowania stanowiska inspektora Straży Miejskiej i nienagannie wykonywał swe obowiązki wynikające ze stosunku pracy nie przesądza sama przez się o uznaniu wypowiedzenia mu umowy o pracę za bezzasadne. Przy ocenie zasadności wypowiedzenia umowy o pracę uwzględnia się bowiem nie tylko uzasadniony interes pracownika lecz także uzasadniony interes zakładu pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1975 r., I PRN 34/75 OSNCP 1976 z. 7-8 poz. 175). Ponadto brak jest podstaw do przyjęcia, co sugeruje kasacja, że interes pracownika jest w tym zakresie prawnie i aksjologicznie donioślejszy od interesu pracodawcy wyrażającego się w prowadzeniu racjonalnej polityki zatrudniania bezrobotnych.

Rozpoznając sprawę w granicach podstaw i wniosków kasacyjnych (art. 393¹¹ KPC) Sąd Najwyższy nie rozważał zawartego w uzasadnieniu tych podstaw zarzutu naruszenia zakazu dyskryminacji pracownika w stosunkach pracy.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====